

PHANTOM

N. D. FROST

Phantom

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2025 Dutch Venture Publishing

Auteur: N. D. Frost

Omslagontwerp en binnenwerk: Jen Minkman

Tekstredactie: Tamara Grootveld

Eerste uitgave december 2025

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Misschien is dit het eerste boek dat je over het Zwarte Dahlia MC-universum leest, misschien heb je ook de voorgaande delen gelezen. *Phantom* is zo geschreven dat het zonder voorkennis goed te volgen is, al speelt de hoofdpersoon wel een belangrijke rol in de serie *Rivals*. Hoofdstuk 1 bevat een scène uit dat boek.

Voor wie het fijn vindt om *Phantom* in een chronologisch kader te kunnen plaatsen: *Phantom* speelt zich ongeveer een halfjaar na *Rivals* af, en zo'n vier à vijf jaar na *High Risk*, *High Stakes* en *Rage*.

Clubleden

Zwarte Dahlia MC

Jacinto – President

Ant – Vicepresident

Lucille – Sergeant at Arms

Martinez – Volwaardig (oudste) lid

George – Volwaardig lid

Imix – Volwaardig lid, zoon van de president

Phantom – Volwaardig lid

Wolff – Nomad (een clublid zonder vaste chapter)

Rayo – Nomad

Proloog

Acht jaar geleden

Masons hartslag raasde in zijn oren. Hij sprong, zette één voet tegen het gaaswerk en greep de bovenkant van het hek vast. Moeiteloos zwaaide hij zich eroverheen en kwam netjes op zijn voeten neer. Meteen rende hij verder, hij trok zich op een gesloten vuilcontainer, sprong vanaf daar tegen de muur van een gebouw op en klom op het platte dak. Hij keek over zijn schouder.

‘Kom op, ouwe!’ schreeuwde hij.

Zijn broer klom ook over het hek, wankelde bij het neerkomen en zette de achtervolging in. Hij deed het helemaal niet verkeerd voor iemand die pas net met parkour was begonnen.

Mason betwijfelde of Travis hem gehoord had, anders had hij vast zijn middelvinger naar hem opgestoken. Mason grijnsde en begon weer te rennen. Aan de rand van het dak liet hij zich naar beneden zakken en halverwege slingerde hij om een lantaarnpaal naar beneden. Daar botste hij bijna tegen een vrouw aan die haar hond uitliet. Hij verontschuldigde zich met een scheve lach en schoot naar de overkant van de met vuilniszakken bezaaide steeg. Vanuit zijn ooghoek zag hij een roestige brandladder. Hij klom erop en haastte zich naar boven.

Het metaal knarste. Opeens zakte de ladder naar achteren. Masons voet gleed weg, hij klemde zijn handen om de spijlen.

Zijn hart bonkte tegen zijn ribben. Hij blikte naar beneden. Het was een sprong van tweeënhalve meter, dat was geen probleem.

Hij hoefde alleen –

De brandladder stortte neer. Instinctief boog hij door zijn knieën om weg te rollen, maar zijn arm bleef achter de zijstang hangen. Een droge *knak* echode door zijn hele lichaam, waarna er hete pijn door zijn bovenarm flitste. Mason gilde het uit.

‘Mason!’ klonk het van ver.

Tranen veranderden de steeg in een waterig waas. Mason knipperde om zijn zicht te verscherpen en probeerde zijn arm tussen het verwron-gen staal vandaan te trekken. De kleinste beweging zond echter al een scherpe pijn door zijn arm, die in zijn vingertoppen bleef bonzen.

Hollende voetstappen kwamen dichterbij. Iemand zakte bij hem neer, legde een hand op zijn schouder. Voor één belachelijk moment dacht hij dat het Dwight was.

Algauw veranderden de trekken van zijn beste vriend in die van zijn broer. Diep in zijn borst knelde er iets wat ondanks diep in- en uitademen stug bleef zitten.

Dwight maakte geen deel meer uit van zijn leven. Dat was de reden waarom Travis nu naast hem gehurkt zat: een poging om de leegte op te vullen.

Mason zou met liefde ook zijn andere arm en benen breken als hij Dwight daarmee terugkreeg, maar zo werkte het niet. Iedereen die in zijn leven betekenis had, werd bij hem vandaan gerukt.

Alleen Travis was er nog. Zijn broer, die hem nu indringend aankeek. ‘Hoor je me?’

De pijn in zijn arm vlamde op, als een scherpe herinnering aan het hier en nu. ‘Hij is gebroken.’ Zijn stem klonk fragiel, alsof die ook ieder moment kon breken. ‘Ik hoorde het bot breken en het doet fucking veel pijn.’

Travis grimaste. Verder straalde hij kalmte uit, waardoor Mason iets bedaarde. ‘Ik ga dit stuk optillen. Probeer heel voorzichtig je arm opzij te bewegen.’

Mason haalde diep adem en knikte. Travis schoof iets op en greep het verbogen metaal vast. Hij zette zich schrap en tilde het omhoog.

Zodra de sport niet langer tegen zijn arm duwde, bewoog Mason voorzichtig zijn arm naar links. Het veranderde helemaal niets aan de pijn, maar hij zat in elk geval niet langer vast.

Met behulp van Travis’ schouder kwam Mason overeind. Zijn broer keek omhoog, naar de donker wordende lucht. ‘Het is zo’n halfuur lopen naar het ziekenhuis.’

‘Dat red ik wel.’

‘Hmm.’ Travis zuchtte. ‘Het staat midden in het gebied van De Doorns. Het is veiliger met de auto, maar ik krijg die kutmotor niet aan de praat.’

‘We zoeken geen ruzie, toch? We gaan alleen naar het ziekenhuis.’

Travis zei niets. De twijfel straalde van hem af.

‘De bus? De metro?’

‘Daar zijn ook meer dan genoeg steekpartijen geweest.’

Mason kreeg buikpijn van die gedachte. Zijn broer was dertien geweest – twee jaar jonger dan Mason nu zelf was – toen hij zich bij Charon aansloot. In de zeven jaar die volgde, had hij zich opgewerkt van loopjongen naar iemand met meer invloed binnen de bende. Hoewel Mason er zelfs soms op uit werd gestuurd om dingen af te leveren of op te halen, had hij niet geweten dat De Doorns en Charon op dit moment

zo erg met elkaar in de clinch lagen dat Travis niet eens meer op hun terrein durfde te komen.

Mason probeerde zijn arm bij zijn onderarm te ondersteunen, en daarna bij zijn elleboog. Dat voelde nog het prettigst. 'Kan een van de anderen ons niet ophalen?'

Travis slaakte een zucht en wreef over zijn gezicht. 'We gaan gewoon lopen. We zijn hooguit tien minuten op hun terrein en nemen de drukke straten.' Hij glimlachte flauwtjes. 'Man, ik lijk wel een *pussy* met al dat getwijfel.' Hij bonkte zacht met zijn vuist op de schouder van Masons goede arm. 'Op naar het ziekenhuis, je vergaat van de pijn.'

'Het is uit te houden,' hield Mason vol. Toch vrat het zoveel van zijn energie dat hij tijdens de rest van de tocht weinig zei.

Zodra ze de brug over de Easton River achter zich lieten, merkte Mason dat zijn broer alerter werd. Het verkeer naast het voetpad kwam traag vooruit en werd opgehouden door een reeks stoplichten.

Travis keek opzij. 'Trek je het nog?'

Mason knikte, al trok de pijn door de hele rechterkant van zijn lichaam. Bij iedere stap ging er een nieuwe pijnscheut door hem heen.

'We zijn er bijna. Nog een minuut of vijf.'

Ze stapten verder. Travis' blik schoot van de ene kant van de straat naar de andere. Het waren grauwe huizen die aan beide kanten stonden, met kleine appartementen. Graffitileuzen waren hier en daar dwars over de ramen gespoten. Mason vond graffiti vaak mooi, maar hier waren echt de meest inspiratieloze sukkels aan het werk geweest.

'We gaan hierin.' Travis legde een hand tegen zijn rug en duwde hem naar een smalle steeg tussen twee huizenblokken.

‘Wat? Waarom?’

‘Daarom,’ klonk het kort.

Masons blik flitste naar de overkant. Achter twee ramen zaten mensen naar buiten te kijken. Waren dat look-outs? Zouden die zijn broer herkennen van zaken in het verleden?

Toen een beige Chevy Impala naar voren reed, kreeg hij zicht op een groep mannen aan de overkant van de straat, die nogal breed opgesteld stonden en met elkaar in gesprek waren.

Voor hij kon kijken of er bende-tattoos te zien waren, duwde zijn broer hem de steeg in. Pijn vlamde door zijn arm en er glipte een gepikeerd ‘au!’ tussen zijn lippen door.

‘Niet zo opzichtig kijken,’ siste Travis.

Hij versnelde zijn pas. Het kostte Mason moeite om hem bij te houden. *Er is niets aan de hand*, hield hij zichzelf voor. *We lopen hier gewoon.*

Om de zoveel meter keek hij over zijn schouder. Toen hij bij de vierde keer nog geen achtervolger zag, liet hij opgelucht zijn adem ontsnappen. Zijn broer leek ook wat te ontspannen.

De steeg kwam uit op een straat waar een groenteboer en een garage aan grensden. Er liep hier wat meer volk rond en hij kon in de verte de bovenste verdiepingen van het ziekenhuis zien.

Ze sloegen een weg in die parallel liep aan de hoofdweg. Nu hij hun bestemming zag, voelde Mason zijn energie weer opleven. Hij versnelde zijn pas en zag te laat dat er een schaduw uit een portiek stapte.

‘Wel wel, wat hebben we hier? Zijn jullie niet een beetje ver van huis, jongens?’

Mason verstijfde. Een breedgeschouderde man met een kaalgeschoren hoofd stapte voor hem. Het vest dat hij droeg, had hij tot

zijn ellebogen opgestroopt, waardoor de getatoeëerde doornentakken op zijn onderarm meteen in het oog sprongen.

Travis greep Mason bij zijn ongeschonden arm en duwde hem achter zich. 'We hebben geen kwaad in de zin.'

'Ratten als jullie horen aan de andere kant van de rivier te blijven.'

'Mijn broertje heeft zijn arm gebroken. We zijn gewoon op weg naar het ziekenhuis.'

Mason gluurde langs zijn broer heen. Zijn hart ging wild tekeer en het voelde alsof zijn kloppende wond hetzelfde tempo wilde aanhouden.

De man trok een pistool tevoorschijn, zo nonchalant dat hij net zo goed een sigaret uit zijn broekzak had kunnen vissen.

Mason deinsde achteruit. Door de pijn die door zijn arm joeg, kwam er een gekweld geluidje uit zijn mond.

De Doorn grinnikte. 'Nou, voor duizend euro de man mogen jullie erlangs.'

Travis schouders verstarden. 'Dat hebben we nu niet bij ons.'

'Tja.' Weer dat akelige, droge gegrinnik. 'Dat is dan jammer, hè?'

Een oorverdovende klap leek de wereld in tweeën te scheuren. Mason dook in elkaar en greep naar zijn oren. Hij gilte het uit van de pijn en liet zijn arm gauw zakken, terwijl het voelde alsof iemand priemen in zijn gehoorgangen dreef.

Pas toen zijn broer in elkaar zakte en zijn shirt in rap tempo rood kleurde, sloeg de realiteit tegen hem aan. *Travis! Travis is neergeschoten!* Alles in hem gilte dat hij de wond dicht moest drukken, maar voor hij in actie kon komen, ving zijn blik het pistool, dat nu op hem gericht was.

Meteen was hij kotsmisselijk. Hij trilde van top tot teen.

De man grijnsde. 'Boem!'

Mason gilte.

Eén, twee, drie seconden verstreken.

Er werd geen kogel gelost. De man schoot in de lach en wandelde weg zonder nog naar hem om te kijken.

Travis kreunde. Zijn handen glibberden over de schotwond in zijn buik. Mason dook naast zijn broer neer. Het bloed bleef stromen, het besmeurde de tegels en raakte zijn knieën.

‘O god,’ fluisterde hij. ‘O god, o god.’ Hij greep in zijn haar. Wat moest hij doen, wat – ‘Help!’ schreeuwde hij. ‘Help!’

Hij keek om naar de straat die ze net overgestoken waren. Een paar mensen keken hun kant op. Niemand kwam naar hen toe.

‘Help nou toch!’ Hij begon te snikken. Waarom deed niemand iets? Hoe konden ze wegstijgen op het moment dat er iemand stierf? *Dat mijn broer sterft.* Zijn keel brandde. Hij haalde diep adem. Nee, hij kon Travis niet kwijtraken. Niet hem ook. Travis was verdomme de enige die hij nog had.

Met zijn hand zweefde hij boven de wond. Moest hij die daar gewoon op drukken?

‘Ambulance,’ bracht Travis uit. ‘Bel ze.’ Hij probeerde te gaan zitten, maar hield daarmee op toen het bloed alleen maar sneller uit zijn buik gutste.

Mason pulkte zijn telefoon uit zijn broekzak en bracht hem naar zijn andere hand om beter grip te hebben. Met opeengeklemd kaken toetste hij het alarmnummer in.

Mason had al een paar keer overgegeven. De ranzige smaak in zijn mond maakte alles nog erger. Er zaten spetters braaksel op zijn shirt, vermengd met het bloed van zijn broer.

De pijn in zijn arm, de angst om Travis te verliezen, het feit dat er helemaal níemand was die een troostende arm om hem heen kon slaan, die hem toevertrouwde dat het goed zou komen... Hij snapte niet dat zijn brein niet op slot vloog en hij niet gewoon verdoofd op dit ziekenhuisstoeltje zat terwijl er helemaal niets meer binnenkwam. Shock – zou hij niet in shock moeten zijn?

In plaats daarvan schoten zijn gedachten alle kanten op. Van het grijnzende gezicht van de Doorn naar het bloed dat zich over de tegels verspreidde, van de barse gezichten van het ambulancepersoneel naar al die omstanders die zwijgend vanaf een afstandje toekken.

Iedere keer dat er een deur openging, was het alsof Mason in een diep gat stapte en hij zich enkel nog het dreunen van zijn hart bewust was. Een hart dat ermee dreigde op te houden zodra het slechte nieuws zou vallen.

We waren vlak bij het ziekenhuis. Ze konden hem meteen opereren. Dat is gunstig.

Mason beet op zijn knokkels toen de tranen weer over zijn gezicht gleden. Het duurde en het duurde maar, en de pijn en angst golfdend eindeloos over hem heen.

De deur ging open. Het gat opende zich weer onder hem, slokte hem op. *Kaboem, kaboem.* Het dreunde door zijn hele lijf.

Voetstappen hielden naast hem stil. Iemand raakte zijn arm aan. Zacht, meelevend. Mason keek op. Hij zag slechts een wazige schim. Als de verpleegkundige al wat zei, hoorde hij het niet.

Hij bleef staren, tot ze voor hem neerknielde.

Zijn oren weigerden de waarheid te aanvaarden, maar de ontreddende uitdrukking op haar gezicht zei hem genoeg. *Hij is er niet meer.*

Er werd een arm om hem heen geslagen.

Mason kromp in elkaar. Het gat waarin hij gevallen was, werd dieper en dieper, tot het pikdonker werd.

Mason had geen flauw idee hoelang hij ronddoolde in die duisternis. In die plek van angst, van verdriet, van pijn – van elke negatieve emotie die er bestond.

Vaag was hij zich ervan bewust dat er iemand naast hem was gaan zitten. Niet de verpleger. Een maatschappelijk werker, waarschijnlijk.

‘Is er iemand die we kunnen bellen?’

Mason haalde zijn schouders op. Er was maar één iemand die hij bij zich wilde hebben. Door wie hij vastgehouden wilde worden.

Maar hij is een nieuw leven begonnen. Een leven zonder mij.

Tegen beter weten in pakte hij zijn telefoon. Zocht moeizaam de naam op. Misschien nam hij toch op, was er een onzichtbare draad die hen verbond, gevormd door jarenlange vriendschap en nog zoveel meer dan dat. Zijn vriend mocht dan al een halfjaar onbereikbaar zijn, al deze ellende moest nu toch een keer ophouden?

Zijn hand beefde terwijl hij het toestel tegen zijn oor drukte. *Alsje-blijft, Dwight, neem op. Ik heb je nodig. Ik heb je zo erg nodig.*

Er klonk een klik. ‘Dit nummer is niet langer in gebruik.’

Het was de zoveelste klap. Deze keer had hij geen greintje kracht meer om overeind te komen.

Hoofdstuk 1

De pick-up hadden ze zo dicht mogelijk tegen het hek gezet, met de laadruimte naar achteren zodat ze die meteen konden vullen. Met gespannen schouders keek Ezra toe hoe zijn broer een *cable cutter* vastgreep en ermee naar het hek liep, waar hij een grote ketting in tweeën knipte. Ezra hield zijn adem in toen het ding rinkelend naar beneden viel. Hij wierp een schichtige blik over zijn schouder, zelfs al wist hij dat er niemand op dit afgelegen terrein zou komen.

Niet op dit late tijdstip.

Terwijl het maanlicht op hen neer scheen, duwden de broers het hek open. Als twee schaduwen gingen ze uiteen, ieder een eigen kant van de vuilnisbelt op. Buiten het bereik van de grote verlichtingsmasten speurde Ezra de grond af, op zoek naar de plaats waar het koper werd verzameld.

Koperdief was nou niet bepaald zijn droombaan, maar op dit moment was hij allang blij dat zijn broer niet met iets aankwam wat nóg illegaler was. Als ze gepakt werden, kregen ze hooguit een geldboete. Dan hoefden ze in elk geval niet de bak in – waar Jacob net uit kwam. Als meedoen aan dit dwaze avontuur ervoor zorgde dat hij niet terugging naar De Doorns dan was Ezra allang blij. Bovendien bezwaarde het jatten van een vuilnishoop zijn geheugen minder dan het stelen van

putdeksels of het vernielen van gsm-torens en telefoonlijnen vanwege het koper. Hierdoor vielen er in elk geval geen gewonden en ondervonden talloze mensen geen ongemak. Met een zaklamp scheen hij over de rommel. *Troep, allemaal troep.* Gehaast liep hij verder, tot hij eindelijk stapels losse kabels zag liggen. Meteen versnelde hij zijn pas. *Hebbes!* Hij tilde er zo veel mogelijk op en floot een schrille toon om zijn broer te laten weten dat hij beethad. Met de eerste lading in zijn armen liep hij terug naar de pick-uptruck. Op een paar passen afstand ervan wachtte hij tot zijn broer hem kwam helpen.

Opeens viel zijn blik op een langwerpige vorm rechts van hem, tussen een kapotte lamp en een ingezakte stoel.

‘Wat de fuck,’ mompelde Ezra. Dat leek verrekte veel op een lichaam. *Welnee, man. Het is vast gewoon een etalagepop. Of zo’n seksding.*

Toch sloeg zijn hart met zware slagen verder terwijl hij zich naar de silhouet toe bewoog. Hij liet de lichtbundel van zijn zaklamp over de donkere vorm gaan. Het hoofd was van hem afgedraaid, maar Ezra zag direct dat er bloed in het korte haar klonterde.

Hij versnelde zijn pas en hurkte naast het lichaam neer. Voorzichtig rolde hij het op zijn rug. *Alsjeblieft, wees niet dood. Wees niet dood.* Een ijskoude rilling gleed door zijn lijf toen hij zag hoe toegetakeld de jongeman was. Het voelde haast egoïstisch om te hopen dat de man níét dood was. Toch hoorde Ezra een moeizame, piepende ademhaling.

In een onhandig geruststellend gebaar legde Ezra zijn hand op de schouder van het slachtoffer. De gedachte dat iemand hem hier als vuilnis gedumpt had liet zijn bloed bevriezen. *Wat voor zieke geest moest je dan wel niet hebben!*

‘Jacob!’ riep hij over zijn schouder. ‘Hier ligt iemand!’

Vanuit zijn ooghoeken zag hij zijn broer dichterbij komen. In zijn handen hield hij een groot voorwerp vast – een boiler of misschien de radiator van een auto, hij kon het niet goed opmaken.

‘Laat die zooi!’ riep Ezra, die zelf de kabels op de grond had laten glijden.

Zwaar ademend hurkte zijn broer naast hem neer. Een grove vloek ontglipte aan zijn lippen. ‘Die is zo goed als dood.’

‘Hij moet naar het ziekenhuis.’

Het gebrek aan een reactie liet Ezra’s nekharen overeind komen. Dreigend keek hij zijn broer aan. Als hij ging zeggen dat hij die paar centen belangrijker vond dan het redden van iemands leven, zou hij hem op zijn bek slaan.

‘Ze dumpen hier niet zomaar iemand,’ bromde Jacob.

Het kon Ezra niet schelen. Zijn hand rustte nog steeds op de schouder van de man, die af en toe een zachte kreun liet horen. Elk moment leek het leven hem te kunnen ontglippen en Ezra was niet van plan dat moment af te wachten. ‘Kom op, we tillen hem naar de auto en brengen hem naar het ziekenhuis.’

Die vent verplaatsen was natuurlijk levensgevaarlijk, maar het zou ook verschrikkelijk veel vragen oproepen als ze een ambulance hierheen lieten komen. Hij wilde niet dat zijn broer terug de bak in ging.

Gelukkig bleef Jacob niet lang twijfelen. Voorzichtig tilden ze de toegetakelde man op en zeulden hem het terrein af. Onhandig schoven ze hem op de achterbank, waar meteen bloedvlekken op het leer achterbleven. Misselijk wendde Ezra zijn hoofd af. Hij gooide het portier dicht en haastte zich naar de bestuurdersstoel, waarna hij de auto startte. Voor zijn broer goed en wel naast hem zat, scheurde hij weg.

‘Hij draagt een kutte,’ mompelde Jacob, die over zijn schouder naar de achterbank keek.

‘Een wat?’

‘Hij behoort tot een motorclub.’

‘Dan zijn ze vast blij dat we hem gered hebben,’ bromde Ezra.

‘Of juist niet. Stel dat het een vergeldingsactie was, of misschien was hij wel een verrader.’

Ezra haalde zijn schouders op. Het kon hem geen reet schelen wat die man had gedaan – het was iets waar ze alleen maar naar konden gissen. Hij was gewond en hij had medische hulp nodig, dat was het enige wat telde.

En dus bracht Ezra hem naar het ziekenhuis. Als er shit van kwam, dan zag hij dat dan wel weer. Vanuit zijn ooghoeken keek hij naar zijn broer. *Het is niet alsof ik voor hem nooit risico's heb moeten nemen.*

De bizarre situatie liet Ezra niet los, ook niet toen de bewusteloze man door een paar eerstehulpverplegers naar binnen was getild.

‘Ik wil nog even blijven. Horen hoe het met hem afloopt. Vertellen wat er is gebeurd, als er iemand voor hem langskomt.’

Zijn broer trok zijn wenkbrauwen op. ‘Waarom?’

Hij haalde zijn schouders op. Als Jacob halfdood op een vuilnisbelt was aangetroffen, had hij het ook fijn gevonden om nog even te kunnen praten met degene die hem daarvandaan had gehaald. Zelfs al kon hij weinig vertellen. En hij wilde gewoon weten of ze op tijd waren geweest. Of de man het zou overleven.

‘Zoek het ook maar uit. Deze nacht is toch helemaal ruk.’ Jacob knikte naar het oplichtende bord van een motel aan de andere kant van de weg. ‘Ik ga daarheen. Zie je morgenochtend wel.’

‘Prima.’

Ezra keek hoe zijn broer in de duisternis van de parkeerplaats verdween en liep toen het ziekenhuis binnen. Nadat hij aan de balie had verteld waarom hij hier was, werd hij naar een ruimte een paar gangen verderop gestuurd.

Daar wachtte hij een lange tijd. Er kwamen verschillende mensen binnen. Aan ieder vroeg hij of ze misschien gekomen waren voor een biker. Toen er na ruim een uur een man binnenkwam met tatoeages op zijn armen en half opgeschoren haar, vermoedde hij dat hij beet had. Dit zou best een vriend van die andere biker kunnen zijn. Ezra schatte hem niet veel ouder dan zichzelf, ergens achter in de twintig.

De man zakte in een stoel neer en wreef over zijn gezicht. Zijn vingers trilden.

Ezra stond op en liep naar hem toe. 'Rare vraag misschien hoor, maar ben je hier toevallig voor die biker?' Hij haalde zijn schouders op. 'Ik vraag het aan iedereen die binnenkomt.'

De man sperde zijn ogen open. 'Heb jij hem gevonden?'

Ezra ging naast hem zitten en keek hem ernstig aan. 'Ja. Samen met m'n broer. Die eh, had geen zin om te wachten en is al weggegaan. Ik wilde blijven tot er iemand kwam.'

De man wreef over zijn knokkels. 'Bedankt,' fluisterde hij.

Verder zweeg hij. Hij zag er gebroken uit.

'Is hij een goeie vriend van je?' Ezra voelde aan dat hij beter kon blijven praten en voor afleiding kon zorgen. 'Of zit je ook bij die club? Ik ben Ezra, trouwens.' Hij glimlachte bemoedigend.

'Phoenix,' mompelde de man. 'Raine is mijn vriend. Mijn verloofde.'

Ezra staarde hem aan. Tering – dat maakte dit nog heftiger. Het duurde even voordat hij iets wist uit te brengen. 'Jemig. Kut voor je, man.'

Phoenix haalde diep adem. Hij staarde naar een abstract schilderij aan de tegenoverliggende muur en knipperde verwoed zijn tranen weg. Het duurde een tijdje voor hij weer fluisterend iets zei. ‘Denk je dat hij het overleeft?’

Ezra boog zijn hoofd. Hij wreef langs zijn baard. ‘Ik weet het niet. Sorry, man. Toen ik hem zag... Ik dacht dat-ie al dood was. Hij was niet bij bewustzijn, zat onder het bloed... Ik heb echt geen idee wat ze met hem gedaan hebben.’

Phoenix kromp ineen. Toen begonnen zijn schouders te schokken en kon hij de tranen niet langer tegenhouden.

Hoewel Ezra de drang voelde om troostend een arm om hem heen te slaan, durfde hij dat niet. In plaats daarvan gaf hij een bemoedigend kneepje in zijn schouder. ‘Ik ga koffie voor je halen.’ Daarmee gaf hij hem wat ruimte, zonder helemaal weg te gaan.

Ezra liep naar de koffieautomaat en vulde twee bekers. Met de hete drank ging hij weer naast Phoenix zitten, die een verwoede poging deed om de tranen van zijn gezicht te vegen.

‘Is er nog iets wat ik voor je kan doen?’ vroeg Ezra, nadat hij hem de koffie had overhandigd. ‘Komt er iemand hierheen? Clubleden of zo?’

Phoenix haalde een paar keer diep adem. ‘Mijn beste vriendin is onderweg, met Raines zusje.’

Ezra knikte goedkeurend. Daar had hij vast meer aan dan aan een wildvreemde kerel.

‘Maar...’ Phoenix staakte zijn zin en wreef over zijn hoofd. ‘Ik weet niet wat ik moet doen. Of hij hier veilig is.’ De koffie dreigde over de rand te klotsen toen zijn hand begon te trillen.

Ezra voelde opnieuw de drang om geruststellend een hand op zijn knie te leggen. Hoewel hij vermoedde dat Phoenix daar minder van zou

schrikken dan andere mannen, was hij toch bang dat de biker het gebaar ongemakkelijk vond. ‘Weet je wie dit gedaan heeft?’

Phoenix boog zijn hoofd. Hij nam het kartonnen bekertje weer met twee handen vast. ‘Mijn club,’ mompelde hij. ‘Zijn club heeft van ons gestolen. Ze dachten dat Raine en ik informatie hadden uitgewisseld en dat hij antwoorden kon geven.’

‘Jullie zitten niet bij dezelfde club?’

Phoenix zuchtte diep. ‘Nee.’

Ezra wist niet veel van motorclubs – of misschien was *bendes* een beter woord, aangezien dit om meer ging dan een gezellig clubje motorfanaten – maar hij kon zich voorstellen dat het je niet in dank werd afgenomen als je je verloofde met iemand van een andere club.

Hij keek opzij. Allerlei emoties flitsten over Phoenix’ gezicht. Uiteindelijk zette de man zijn koffie op de vloer en trok zijn telefoon uit zijn zak. Hij leek zich voldoende bij elkaar geraapt te hebben om een paar telefoontjes te plegen.

Ezra was opgelucht toen Phoenix gezelschap kreeg van een paarsharige vrouw, die hem meteen in een omhelzing trok. Er liep een donkerharig meisje van een paar jaar jonger met een krijtwit gezicht achter haar aan. Een moment later omhelsde hij haar ook.

Ezra voelde zich te veel, zeker omdat de rest van de wachtruimte leeg was. Was het tijd om weg te gaan? Ze hadden nog steeds geen nieuws gehoord.

Voor hij een besluit had genomen, kwam de paarsharige vrouw op hem af. ‘Hé.’ Ze schonk hem een glimlach. ‘Phoenix vertelde dat jij

Raine hebt gevonden. Bedankt dat je hem hierheen hebt gebracht. Dat was vast schrikken, hè?’

‘Zeg dat wel. Ik dacht eerst dat het een etalagepop was.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik hoop echt dat we op tijd zijn geweest. En dat we de boel niet erger hebben gemaakt door hem te verslepen.’

Ze legde een hand op zijn bovenarm. ‘Hij is hier in goede handen. We zijn je ontzettend dankbaar.’ Ze keek over haar schouder naar haar vriend en het meisje ernaast. ‘Ik moet weer even naar ze toe.’

Ezra knikte begripvol. Hij zakte op hetzelfde stoeltje neer en keek vanuit zijn ooghoeken naar Phoenix. De man trilde nog steeds als een rietje. Ezra slikte een brok in zijn keel weg. Het moest afschuwelijk zijn om te wachten op nieuws over je verloofde. En dan te bedenken dat zijn medemotorrijders dit veroorzaakt hadden... Eens te meer was hij opgelucht dat zijn broer zich had losgemaakt van De Doorns. Al deze ellende zien, bracht het allemaal erg dichtbij.

Omdat zijn oogleden zwaar werden en de anderen vast ook een oppepper konden gebruiken, liep hij opnieuw naar de koffieautomaat. Toen hij met vier bekertjes terugkeerde, zag hij dat er nog een biker bij was gekomen. Hij droeg een zwart leren jack en had ondanks zijn stoere voorkomen een vriendelijk gezicht.

‘Het bezoekersaantal heeft zich uitgebreid, zie ik,’ zei Ezra. ‘Wil je ook koffie?’

‘Altijd.’ De man leek verrast. ‘Maar ik kan het zelf wel halen...?’

‘Nah. Al dat heen en weer geloop houdt me wakker.’ Hij trok een mondhoek op en draaide zich om.

Zodra hij terugkwam met een beker koffie, overhandigde hij die. Hun ogen ontmoetten elkaar kort. Grijsgroene ogen, die bezorgdheid uitdrukten, maar hem ook nieuwsgierig opnamen.

‘Ik ben Ezra,’ stelde hij zich voor.

Hij verbaasde zich er zelf over. Aan de paarsharige vrouw had hij zich niet voorgesteld. Deze man had echter iets... iets waardoor hij meer van hem wilde weten.

‘Phantom.’

‘Phantom?’ herhaalde hij verrast. Dat maakte hem nog nieuwsgieriger. ‘Dat klinkt mysterieus.’

‘Ik ben ook heel mysterieus.’

De man hield Ezra’s blik even vast en een prettige spanning trok door hem heen. Toch leek de man van zijn eigen flirterige toon te schrikken, want hij perste er een beleefd glimlachje uit en ging snel op een stoel zitten.

Ezra was niet iemand die zich snel tot iemand aangetrokken voelde. Hij gunde zichzelf ook zelden de ruimte om daar echt mee bezig zijn, maar na de afgelopen uren en de bedrukte sfeer in de wachtkamer snakte hij naar een ander soort conversatie dan de ernstige gesprekken die er tot nu toe gevoerd waren.

Phantom was veruit de meest interessante persoon in de kamer, dus plofte hij naast hem neer.

‘Wat deed je op die vuilnisbelt?’ vroeg de man. ‘Ik begreep van Skye dat jij Raine daar gevonden hebt. Doe je de bewaking of zo?’

Ezra keek hem kort aan, voor zijn blik naar de prospect-patch gleed. ‘Aangezien ik vermoed dat jij ’t ook niet al te nauw met de wet neemt...’ Ezra leunde iets dichterbij hem toe. ‘We waren eigenlijk wat aan het jatten. Mijn broer en ik.’

‘Van een vuilnisbelt,’ reageerde Phantom ongelovig.

Ezra haalde zijn schouders op. ‘Daar liggen meer schatten dan je zou denken en niemand doet er wat mee.’

Met een flauwe grijns om zijn lippen schudde Phantom zijn hoofd. ‘Ik ben blij dat je die maffe hobby hebt. Wat er anders van Raine terecht was gekomen...’

‘Daar denk ik ook liever niet aan,’ merkte Ezra op. Hij schoof zijn handen over elkaar en wreef over een bloedvlek onder zijn knokkel.

Er viel een stilte. Phantom staaarde naar de deur waarachter alleen personeel werd toegelaten. Zijn ademhaling versnelde en zijn schouders verstarde. Hij was vast doodongerust.

Ezra gaf hem een zacht duwtje met zijn schouder. ‘Hé, gaat het? Hier, misschien helpt deze vette playlist je een beetje.’ Hij stak het snoertje van zijn oordopjes in zijn telefoon en bood Phantom een oortje aan. ‘Muziek maakt alles een beetje beter, als je het mij vraagt.’

Er trok een snelle, dankbare glimlach langs Phantoms lippen. ‘Slechte herinneringen aan wachtkamers,’ mompelde hij, terwijl hij het oortje in deed.

‘Als je effe een frisse neus wil halen, ga ik wel met je mee, hoor.’

Ezra deed ook een oortje in en opende zijn Spotify.

Phantom keek op het scherm en veerde op. ‘Hé, *From Ashes To New*. Dat is een van mijn favo bands.’

‘Echt? En ik maar denken dat niemand ze kende.’

Phantom grinnikte zacht.

Het geluid liet Ezra niet onberoerd en hij was blij dat hij hem een beetje van die nare herinneringen had kunnen afleiden. ‘Ben je ooit naar een concert geweest?’

Phantom schudde zijn hoofd. ‘Nee. Daar leek me niet zo veel aan in m’n eentje.’ Even school er aarzeling in zijn ogen. Daarna leunde hij iets naar hem toe, zodat hun schouders elkaar raakten. ‘Als jij de volgende keer nou meegaat...’

‘Durft zo’n stoere biker als jij dan niemand aan te spreken?’

‘Zo lang ben ik nog geen stoere biker, hoor,’ wierp Phantom met een plagerige grijns tegen.

Ezra lachte zacht. Hij was zich maar al te bewust van zijn schouder tegen die van Phantom. Er was... iets. Een aantrekkingskracht die hij zelden ervaren had. Hij vergat bijna waarom hij hier zat en dat er iemand op sterven lag.

Uit de gang klonken stemmen en een groep mannen met motorjacks aan stapte naar binnen. Meteen stond Phantom op. Het dopje schoot los uit zijn oor. Hij liep naar hen toe en knoopte een gesprek aan dat Ezra van deze afstand niet kon horen.

Een hol gevoel nestelde zich in zijn borst toen Phantom niet lang daarna de ruimte verliet en niet meer terugkwam.

Phantom keek verrast op toen er iemand naast hem op het bankje ging zitten. Een deel van zijn broeders was net vertrokken en hij moest van Jacinto op de uitkijk blijven staan.

Er ging een trilling door zijn borst zodra hij in het flauwe lantaarnlicht Ezra herkende.

‘Er kwam net een arts. Die vertelde dat Raine in coma ligt. Er was een hele waslijst aan mankementen – interne bloedingen, iets met z’n longen, hersenletsel misschien.’

Phantom sloot zijn ogen. *Tering. Wat een hel.*

Ezra schoof zijn knie tegen zijn bovenbeen. ‘Gaaf-ie?’

Zijn zachte stem had iets geruststellends. Hij was opgelucht dat hij hier niet meer in zijn eentje zat. ‘Het is nogal wat,’ mompelde hij. ‘Dat wachten op nieuws. Niet weten waarom dit precies gebeurd is...’ Hij

zuchtte. ‘Maar thanks dat je zo lang gebleven bent. Je bent echt een goeie gast.’

Ezra glimlachte flauwtjes. Hij leek nog niet van plan om op te stappen, want hij haalde zijn telefoon weer tevoorschijn en zette zacht de muziek aan. ‘Werd het je toch te veel? Omdat je naar buiten ging?’

‘Ik moest hier op wacht staan,’ antwoordde Phantom. ‘Voor het geval de andere club opduikt om de klus af te maken. Maar ik vind het inderdaad niet zo erg om hier buiten te zitten.’

‘Je had het over slechte herinneringen. Ben je iemand verloren? In zo’n wachtkamer? Of bijna?’

‘Je stelt wel persoonlijke vragen aan iemand die je niet kent.’

Ezra haalde zijn schouders op. ‘De beste manier om iemand wél te leren kennen, toch? Bovendien is antwoorden niet verplicht.’

Dat recht-voor-zijn-raap-zijn stond Phantom wel aan – net als het feit dat Ezra hem beter wilde leren kennen. Het was een beetje onwennig, deze hele situatie. Hij kon niet ontkennen dat hij zich tot Ezra aangetrokken voelde, maar de man kon ook gewoon uit zijn op een vriendelijk praatje. Wat ook prima was. Heus.

‘Mijn broer,’ vertelde hij na een diepe zucht. ‘Na een schietpartij. Ik zat er in m’n eentje m’n nagels op te vreten. En toen ze kwamen... en zeiden dat hij er niet meer was...’ Hij slikte met moeite de brok in zijn keel weg. ‘Toen was er helemaal niemand.’

‘Tering man. Wat heftig. Hoe oud was je?’

‘Vijftien,’ mompelde hij.

Hij sloeg zijn ogen neer. De enige naar wie hij wél toe had gewild... daar had hij niet heen gekund.

‘Geen wonder dat je dit heftig vindt.’

Phantom beet op zijn wang. ‘Hij zat in een bende. Wij allebei. Het was tijdens een bendeoorlog... Ik was erbij toen hij werd neergeschoten.’

Hij zou die hardvochtige grijns op het gezicht van zijn broers moordenaar nooit vergeten.

Phantom voelde een hand op zijn schouder. Het was een gekke realisatie dat zo'n gebaar na acht jaar nog steeds zó welkom kon voelen.

‘Mijn broer zat ook in een bende. Meer dan eens was ik bang dat hij erdoor zou sterven – ik heb ’m ook met vreselijke kogelwonden gezien. En hij ging gevangenis in en uit... Ik zal niet beweren dat ik weet hoe je je voelt, want mijn broer leeft nog... maar ik kan me je angst wel indenken.’

Phantom keek op. Hij zag dat Ezra hem niet gewoon naar de mond praatte, maar dat ze echt uit milieus kwamen die niet zo veel van elkaar verschilden. Het maakte hem nog nieuwsgieriger naar de man naast hem. Het was alsof er iets klikte tussen hen.

Bijna vergat Phantom dat zijn vriend een paar honderd meter verderop voor zijn leven vocht. Terwijl de hemel steeds lichter kleurde en de ochtend aanbrak, luisterden ze naar de muziek die hen verbond, deelde hij wat dingen over zijn verleden en voelde hij zichzelf bijna letterlijk naar Ezra toe groeien toen hij dat ook deed. Hij begon echt te geloven dat Ezra en hij vrienden konden worden. Misschien waren ze dat al een beetje.

Totdat er een auto voor hun neus stopte en het raampje omlaag werd gedraaid. ‘Wat zit je hier nou nog steeds te doen, man?’ vroeg de man achter het stuur aan Ezra. ‘Ik heb nog meer te doen vandaag.’

Een afschuwelijke kou sloop Phantoms lichaam binnen. Die donkere oogopslag, dat kaalgeschoren hoofd, de tatoeage op zijn arm... Opeens kreeg hij geen lucht meer.

Dat was hem.

Dat was de moordenaar van zijn broer.

Hoofdstuk 2

Een halfjaar later

Het beeld van haar smekende, met tranen gevulde ogen bleef Phantom achtervolgen.

“Kun je alsjeblieft helpen? Ik weet niet waar ik anders hulp moet zoeken.”

Hij kende haar nauwelijks. Ze hadden wat potjes pool gespeeld, een paar avonden staan lullen over onbelangrijke dingen. Twee keer had dat ertoe geleid dat ze mee naar zijn slaapkamer ging en hij zijn pik in haar strot duwde.

Daaraan terugdenken bezorgde hem enkel een steek in zijn maag.

Misschien was dat het wel. Ze was alsnog naar hém toe gekomen. Het had iets wanhopigs, alsof ze niemand anders had om op terug te vallen. Een gevoel dat hij al bijna de helft van zijn leven met zich meestorde. Een leegte en een zwaarte tegelijk.

En goed – hij was de beroerdste niet. Hij wilde best zijn handen uit de mouwen steken als er een jonge vrouw ontvoerd was. Dat verklaarde alleen niet waarom hij de wanhoop in Lola's ogen voor zich bleef zien. Hij wilde haar gewoon graag helpen. Iets nuttigs doen.

Phantom had de vraag om hulp naar de tafel gebracht. Voorzichtig en onzeker, aangezien hij pas drie maanden zijn patch bezat en hij nog nooit zelf een onderwerp had opgeworpen. Voordat hij dat durfde te doen, had hij eerst zo veel mogelijk feiten op een rijtje gezet. Via videobeelden had hij uitgevogeld waar de vrouw in een auto was geduwd. Die had hij zo lang mogelijk geprobeerd te volgen, maar hij was hem uiteindelijk uit het oog verloren. Wel ontdekte hij iets anders: er was een getuige geweest. Een getuige die geld toegestopt kreeg.

Een getuige met een politie-uniform aan.

Het was zijn enige aanknopingspunt. De man heette Cameron Murray, was negen jaar in dienst bij de politie en woonde aan de andere kant van de stad.

De meningen aan tafel waren verdeeld geweest. Jacinto had zwijgzaam zijn woorden overwogen. Imix was het pertinent oneens met álles wat Phantom zei – behalve misschien als hij opperde om op te stappen. Ant – de VP – vond het riskant. Lucille was van mening dat ze iedere kans moesten aangrijpen om een smeris eens flink bij z'n ballen te grijpen.

Die opmerking had de rode vlekken langs Phantoms nek omhoog doen kruipen. Sinds de relatie tussen Raine en Phoenix zo'n driekwart jaar geleden openbaar was geworden, waren schunnige en denigrerende opmerkingen een gewoonte geworden. En zelfs als dit níét dubbelzinnig was bedoeld, voelde het als een sneer naar zijn geaardheid. Zelfs al wist niemand binnen de club daarvan af.

Zelfs daarbuiten wisten alleen Phoenix en Raine ervan.

Sinds ze beiden na veel gedoe hun clubs hadden verlaten, leek het hun goed te gaan en Phantom vond het spijtig dat Raine er niet was om hem te steunen.

Het rijtje huizen waar Murray woonde kwam in zicht. Slechts bij één woning brandde nog licht – en niet die waar ze moesten zijn. Jacinto had duidelijke instructies gegeven: ze moesten na middernacht het huis in glippen, de man in zijn bed overrompelen, hem een pistool op zijn kop zetten en antwoorden eisen. In het donker en zonder dat ze hun kuttas droegen, zodat de club verder buiten schot zou blijven.

Phantom zette zijn motor op de stoep en steeg af. Een meter verderop deed Imix hetzelfde.

Voor ze naar binnen gingen, wachtten ze tien minuten, zodat niemand het motorgeronk met de inval zou associëren.

Ze zeiden geen woord tegen elkaar. Phantom had Imix al heel lang niets meer te vertellen en hij baalde ervan dat Jacinto juist hem had meegestuurd. Zijn hele houding drukte uit dat hij helemaal geen zin had in deze opdracht, maar zijn vader was nog niet vergeten wat hij een paar maanden geleden gedaan had. Jacinto had Imix' kutte nog net niet van zijn lijf gerukt en hem sindsdien klussen toegewezen die een prospect ook kon uitvoeren.

Phantom vermoedde dat Jacinto op deze manier een nieuw vertrouwen tussen hen probeerde te forceren, omdat ze als broeders op elkaar moesten kunnen rekenen. Voor Phantom was er echter een hele hoop nodig om dat ook echt te laten gebeuren.

Ze wachtten. En wachtten. Allebei bewust een andere kant uit kijkend.

Uiteindelijk waren er tien minuten om. Imix liep naar de voordeur om met het slot aan de gang te gaan, terwijl Phantom de straat in de gaten hield. De voortuin was een betegelde rechthoek met hier en daar wat potten; veel verstopplekken waren er niet.

Even kroop er een spanning in zijn schouders toen er aan de overkant iemand met een hond uit een steegje kwam, maar die sloeg links af en keek niet naar hen om.

Phantom blikte achterom. Er klonk een klik, waarna Imix de deur stilletjes openzwaaide en de inktzwarte hal instapte. Na nog één keer de straat te hebben doorgekeken, volgde Phantom hem.

Het was geen oud huis – geen krakende treden bij iedere stap die ze zetten. Ze passeerden drie deuren voor ze bij de trap kwamen. Phantom had net zijn voet op de eerste trede gezet toen hij iets hoorde.

Een zacht gekerm.

Phantom verstijfde. Hij greep Imix bij de zijkant van zijn kutte om hem tot stilstand te manen. Die rukte zich echter meteen los.

‘Wat?’ fluisterde hij op een venijnige toon.

‘Ik hoor iemand.’

Ze luisterden naar de stilte. Even hoorde Phantom enkel zijn eigen ademhaling en de echo van zijn bonkende hart in zijn hoofd. Net toen hij aan zichzelf wilde toegeven dat hij het zich verbeeld had, klonk er een snik, gevolgd door een zacht gejammer.

Het komt van beneden. Van onder de trap.

Iets ijzigs kroop door Phantoms bloedbaan. Een herinnering aan lang geleden streek langs zijn geest. Phantom blokkeerde haar gewelddadig en stapte de trap af. ‘Het komt hieronder vandaan.’

‘We gaan gewoon de klus uitvoeren.’ Imix klonk niet alleen ongeduldig, zijn stem was ook veel te hard.

Phantom wierp hem een donkere blik toe. Zijn gevoelens jegens Imix werden nog een tikkeltje donkerder toen die eikel gewoon een stap omhoog zette. Zelf deed hij juist een stap terug en opende de deur naast de trap. *Misschien gaf die ontvoerder hem helemaal geen zwijggeld, maar betaalde hij voor een plek om haar tijdelijk op te sluiten.*

Met zijn pistool in de aanslag, voor als hij toch in een of andere val gelokt werd, daalde Phantom de smalle trap af die de kelder inging. Zodra hij de grond raakte, hoorde hij geschuifel. Nog meer gesmoord gesnik.

Met zijn hand betastte hij instinctief de wand, op zoek naar een lichtknop. Die bevond zich natuurlijk boven. Hij keek om. Imix had eieren voor zijn geld gekozen en stond boven aan de trap.

‘Wat de fuck ben je aan het doen?’

‘Zit daar een lichtknop? Iemand hier heeft onze hulp nodig. Misschien is het Carla.’

Er klonk wat gebrom en onderdrukt gevloek, daarna flitste het licht aan. Phantom kierde zijn ogen tegen het licht. Een schok trok door zijn hele wezen toen hij het bevlekte matras in de hoek zag. Er lag iemand op, met een keten rond zijn enkel.

Opeens was het alsof Phantom geen adem kreeg. Zijn herinneringen sleurden hem terug naar een andere verstikkende kelder, meer dan tien jaar geleden. De lucht rook naar geronnen bloed en pis, en misselijkheid golfde door hem heen.

Zijn benen voelden onvast terwijl hij naar de ineengedoken schim liep. Die kroop meteen naar achteren. Het was een jongen van hoogstens twaalf jaar oud. Zijn haren hingen in slierten voor zijn ogen. Naast het matras stonden twee kommen – met water en met iets wat op hondenbrokken leek.

Voor ze hiernaartoe gingen, had hij onderzocht of er ook andere bewoners waren. De man was gescheiden en hij had een zoon. Van een jaar of tien.

Een intense woede trok door zijn lijf. De herinneringen beukten tegen zijn geest. Even voelde hij zich weer een tiener, met een pistool in zijn bevende handen. Hij zag het bebloede gezicht, de donkere ogen. In

plaats van een greintje spijt te voelen, wilde hij die ogen eruit rukken, ze in zijn half-geëxplodeerde bek douwen.

‘Wat de fuck?’ De stem van Imix trok hem terug naar het heden. ‘Dat is nog een kind.’

Het verbaasde Phantom dat dat Imix blijkbaar iets kon schelen. Dat hij toch morele waarden had en hier ook van walgde.

‘Zijn eigen kind,’ gromde Phantom. ‘De fucking klootzak.’ Hij rukte zijn pistool achter zijn broekband vandaan en beende naar boven toe.

Hij voelde Imix’ vingers langs zijn schouders, maar trok zich los en holde de volgende trap op. Hij dacht aan hém, en alles wat hij wilde was die vent doden.

Die hufter die alles kapot had gemaakt.

Toen. Nu. Altijd.

‘Wat de fuck, gast!’

Phantom voelde de klap die hij in zijn gezicht kreeg nauwelijks. Hij schudde zijn hoofd, moest zich losscheuren uit een soort trance. Waar was hij? Wie schreeuwde er tegen hem?

Een ruk aan zijn arm.

‘Kom op, wegwezen! Deze hele klotebuurt heeft die schoten van je gehoord.’

Schoten? Zijn blik zakte naar beneden en rustte op zijn hand. Hij hield zijn Glock stevig omklemd. Traag verschoof zijn aandacht naar wat zijn doelwit moest zijn geweest.

Een man in een bed. Het maanlicht dat door het zachtjes wapperende gordijn viel, onthulde twee kogelgaten: eentje in het voorhoofd en één in de wang. Het lichaam werd weer door de schaduwen opgeslokt tot